

HAROLD ROBBINS

**MIRAJUL
PUTERII**

Traducere: LUCIAN MAGDA

**EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LIDER
București**

THE STALLION

Copyright © 1996 by Harold Robbins

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate Editurii **ORIZONTURI - București**

PROLOG

Într-o zi de vară a anului o mică nouă sute treizeci și nouă, într-un parc din Detroit, Loren Hardeman, în vîrstă de șaiszeci și unu de ani, l-a întîlnit pe Angelo Perino, care avea opt anișori. Hardeman se afla într-un scaun cu roțile, împins prin parc de o asistentă. Angelo pedala într-o mașinuță pentru copii, o copie a unui Bugatti, pe care bunicul lui o comandase în Italia.

Loren Hardeman a observat că mașinuța nu funcționa chiar bine - mai exact, nu prindea viteză pe o pantă abruptă, oricît de furios pedala puștiul. Poate că i-aș putea-o repara, își spuse Loren; puse mîna pe un bloc de desen și făcu o schiță a unei transmisii variabile pentru mașinuța băiatului.

Angelo nu știa că bătrînul din scaunul cu roțile era de fapt președintele companiei Bethlehem Motors, al patrulea producător de automobile pe plan național, fondatorul companiei și omul care o conducea cu o mîină forte. Existau similitudini surprinzătoare între el și primul Henry Ford: un tinichigiu inspirat care-și construise prima mașină cu propriile-i mîini, fără nici o pregătire ca inginer; apoi, a pus pe picioare primul atelier, fără să aibă nici o pregătire de manager. Avea comun cu Henry Ford și alte trăsături importante: era arrogant, capricios și lua hotărîri arbitrare.

O toană l-a făcut să cheltuiască unsprezece mii de dolari din banii companiei pentru a construi o îmbîrligătură de lanțuri, roți dințate și pîrghii, care să amplifice la maxim forța cu care dădea din pedale micuțul Angelo, crescînd astfel viteza și puterea mașinuței.

Pe măsură ce se scurgeau anii, Loren Hardeman devenea tot mai bolnav și tot mai nemulțumit de soarta pe care i-o rezervase Dumnezeu. Avea un singur băiat, care nu-i aducea nici o bucurie. Avea un nepot care, nici el, nu-i aducea nici o bucurie. Lumea ajunsese să-i numească pe cei trei Hardeman Numărul Unu, Numărul Doi și Numărul Trei. Numărul Unu nu le-a încredințat niciodată Numerelor

Doi și Trei suficientă putere pentru a putea conduce compania.

Angelo Perino a crescut, și multe din trăsăturile sale de caracter erau identice cu ale Numărului Unu. Devenise la fel de energic și de îndrăgostit de viață ca și bătrînul. Ca și bătrînul, Angelo era obsedat de automobile: să le conceapă, să le construiască, să le conducă în viteză. La fel ca și Numărul Unu, și el a obținut aproape întotdeauna ce și-a dorit. La început, și-a dorit să participe la curse. În anul o mie nouă sute șaiszeci și trei s-a clasat pe locul doi la cursele de Grand Prix; ar fi ajuns chiar campion mondial dacă nu s-ar fi urcat pe zidul de la Sebring, unde era cît pe ce să moară într-un accident soldat cu incendierea mașinii și-n care trupul și fața i-au fost sfîșiate.

Numărul Unu concepusese din plictiseală un nou sistem de transmisie pentru mașinuța lui Angelo. Îi plăcea să *facă*, să *construiască*, să *obțină*. Venerabila *Sundancer*, designul care a făcut din Bethlehem Motors o forță în industria automobilelor a fost o simplă mașină de familie. În anul o mie nouă sute șaiszeci și nouă, Numărul Unu s-a hotărît să construiască o mașină sport. I-a spus despre această idee strănepoatei sale, o adolescentă pe nume Elizabeth, și i-a promis că mașina va purta numele ei: *Betsy*. Încîntată de idee, fata a exclamat: „Mișto!“.

Pentru proiectarea și construirea mașinii *Betsy*, Numărul Unu a apelat la un bărbat în care știa că poate avea încredere – un pilot de curse și totodată inginer auto – Angelo Perino. El i-a sugerat lui Angelo să-și găsească un chirurg plastician care să-i aranjeze fața, deoarece nu concepea să angajeze un director general care să arate ca un monstru din filmele de groază. Angelo a fost de acord și și-a făcut operația în Elveția. Numărul Unu l-a instalat apoi la Detroit, și i-a dat suficientă putere pentru a o putea construi pe *Betsy*.

A apărut însă o problemă. Numărul Doi a murit, iar Loren, Numărul Trei, ajunge la concluzia că viitorul lui Bethlehem Motors stătea în producerea de aparatură și nu în construcția de automobile. El era hotărît să-și impună punctul de vedere. Ca atare, a luptat cu Numărul Unu încercînd să preia compania de la acesta, folosindu-se

de tactici care, deși legale, erau întotdeauna murdare. Mai bine să-l ia naiba, gîndea el, decît să lase un coate-goale – care mai era și nepot de contrabandist mafiot – să-i știrbească autoritatea de moștenitor al afacerii și al averii familiei Hardeman.

Angelo Perino s-a dovedit capabil să lupte; bătaia încasată nu l-a speriat, mai degrabă l-a îndîrjit. La o confruntare din timpul unei ședințe cu acționarii, l-a învins pe Loren și a reușit să mențină compania sub controlul bătrînului.

Numărul Unu a savurat victoria pe care Angelo o obținuse în numele lui, deși nu i-a plăcut. El nu-și dorise ca nepotul lui să fie învins și umilit. Făcea parte din *familie*, la urma urmelor. Bătrînul s-a hotărît brusc să-l concedieze pe Angelo și i-a interzis să se mai apropie de proprietățile companiei.

Cu toate acestea, legătura dintre Angelo Perino și familia Hardeman era departe de a se fi rupt.

1972

Tatăl lui Angelo, doctorul John Perino, ridică un pahar de vin roșu-aprins – roșu-sîngeriu, cum l-ar fi numit cei din familia Hardeman. El privi de jur-împrejurul mesei, pe deasupra unci tăvi plină vîrf cu spaghete. Ceilalți înțeleseră aluzia și-și ridicară la rîndul lor paharele: mama lui Angelo, Jenny Perino, Angelo și Cindy Morris.

– În cinstea unui viitor mai luminos pentru tine și Cindy, Angelo, toastă doctorul. Slavă cerului că bătrînul te-a concediat. Ți-ai pierdut suficient timp cu clanul Hardeman. Familia asta nu va reuși vreodată să-și răscumpere păcatele. Nepotul, Loren al treilea, e la fel de rău ca bunicul, cel căruia i se spune Numărul Unu.

– Chiar mai rău, spuse Angelo gustînd din pahar. Trebuia să soarbă doar prin colțul drept al gurii, deoarece maxilarul său stîng era încă prins cu sîrme, iar buzele mult mai umflate pe partea aceea.

– Aș vrea să țin și eu un toast, dacă se poate, spuse Cindy liniștită: pentru voi, mamă și tată. Vă spun așa pentru că Angelo și cu mine ne-am hotărît în această după-amiază să ne căsătorim.

Jenny Perino își goli paharul. Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji în timp ce punea mîncarea în farfuria. Cu toții știau că nimic n-ar fi făcut-o mai fericită, poate doar faptul că viitoarea ei noră ar fi fost catolică. Ajunsese s-o iubească și s-o respecte pe Cindy și era bucuroasă că fiul ei se căsătorea cu o fată atît de bună.

Conform tradiției din familia lor, ea puse ficcărui în farfuriș mai mult decît ar fi putut cineva să mănînce. Pe lîngă pastele făinoase de casă, acoperite cu un sos consistent, ea le servi și salată dînr-un bol imens de lemn. O tavă cu piine circulă din mîină în mîină.

– O să organizăm o nuntă pe cîste, zise Jenny.

– Vrem s-o facem cît mai repede, spuse Angelo cu blîndețe. Vom pleca apoi în Europa. Intenționez să mă mai duc o dată la doctorul Hans ca să repare ce mai e de reparat și să arăt din nou ca înainte.

Cu trei ani în urmă, Numărul Unu insistase ca Angelo să se ducă în Elveția la un renumit chirurg plastician care să-i îndeparteze urmele arsurilor suferite cu ocazia accidentului din ultimul său raliu de Grand Prix. Chirurgul făcuse mai mult decît atît. Dacă tot se apucase de treabă, îi construi lui Angelo o față nouă, întinerită. Angelo glumea, zicînd că pușini oameni au șansa unci a doua fețe. Această a doua față îl făcea să arate de douăzeci și cinci de ani, dar el trecuse de patruzeci. Acum, cu rănilile provocate de bătaia primită, arăta iarăși grotesc. Trebuia să meargă din nou la doctorul Hans, însă de această dată voia să-l roage să-i redea înfățișarea matură, potrivită vârstei sale.

– Multe schimbări într-un singur an, spuse doctorul Perino. Sînt sigur că vor fi spre bine.

– Unele dintre ele s-ar putea să nu fie pe placul tău, zise Angelo. Noi vrem să plecăm din Detroit. Am discutat îndelung cu Cindy în după-amiaza asta. Intenționăm să ne mutăm altundeva.

– Putem veni oricînd să vă vedem? întrebă mama lui.

– Și noi vom veni deseori aici, spuse Cindy. Destul de des ca să vă săturați de noi.

– Vreți să faceți copii? întrebă Jenny zîbind.

– Șase sau șapte, răspunse Cindy.

– Nu vă place Detroitul? întrebă doctorul Perino.

– E sinistru și periculos, răspunse Angelo.

– Se va schimba, afirmă doctorul. O dată ce negrii vor prelua puterea și va deveni orașul lor, vor dori să aiba grijă de el. Pentru că

nu le-a aparținut niciodată cu adevărat, nu le-a păsat ce s-a întîmplat cu el. Acum însă ...

– Există alte două motive, interveni Cindy. În primul rînd... Ei bine, îmi pare rău, e orașul vostru de baștină, dar, cîstit vorbind, e prea monoton. Eu vreau să locuiesc la New York.

– Și celălalt motiv? întrebă Jenny. Vorbeai despre două.

– Dacă am rămîne aici, spuse Cindy cu un zîmbet trist, am fi obligați să ne asociem cu parveniți imposibili, de felul familiei Hardeman ori Ford. N-aș suporta una ca asta. Doamne ferește, să mai trebuiască să merg încă o dată la un club de dans country și să fiu obligată să dansez cu neîndemînaticul, slinosul și bețivul ăla de Henry Ford al Doilea... Cred că aș vomita.

– O să plecăm de aici, spuse Angelo rînjind. Crezi că aș putea-o face să se răzgîndească?

– Nici nu vrei asta, spuse maică-sa. Și nici nu trebuie. Îl mai ții minte pe bunicul tău?

– Bineînțele.

– Mare păcat că nu ai ajuns în Sicilia să-l vezi. Nu-l vei putea întîlni decît atunci cînd îți va veni rîndul să mergi la Ceruri. Poate că totuși ar trebui să te duci în Sicilia și să-l vezi ...

– Nu, mamă, o îtrerupse doctorul Perino. Poate că, într-o bună zi, Cindy ar trebui să-l cunoască pe unchiul Jake. Dar să meargă în Sicilia? Nu! Familia noastră nu a mai păstrat legături acolo.

– Bunicul meu a fost deportat în Sicilia, îi explică el lui Cindy. Se spune că a fost o căpetenie mafiotă.

– Străbunicul meu, Morris, era un jefuitor de baroni, spuse Cindy zîbind cinic. Altfel cum mi-ar fi lăsat mic atîția bani? Mult prea rar banii sînt cîștigați prin muncă cîstită.

– Are o filosofie cam cinică despre viață, ridică Angelo din umeri.

– Dă-o-ncolo de filosofie, spuse Jenny Perino. E timpul să te gîndești la ce-i mai important, Angelo. Ai avut parte de o educație corespunzătoare, însă tu te-ai ocupat de raliuri, și era gata să-ți pierzi viața. Apoi ai încercat să construiești mașini, mașini care purtau

numele altora. După aceea te-ai implicat într-o luptă, încercînd să ajuți un bătrîn să-și fiină în friu compania – nu compania ta, ci a lui – și te-ai ales cu alte rîni, ca să nu mai vorbim că ai fost cît pe ce să-ți pierzi viața. Acum ai scăpat de toate acestea. Încearcă să nu te mai amesteci! Însoară-te cu fata asta minunată. Fă-ți o familie, Angelo ... și tu, Cindy. Țsta e lucrul cel mai important.

*

– *Iisuse Christoase!* strigă Betsy van Ludwige cînd îl văzu pe Angelo în apartamentul ei din Amsterdam. Te-au aranjat bine, Angelo.

– Au existat niște sentimente foarte puternice la mijloc, domnișoară Elizabeth.

Se așeză pe canapea și îi înconjură lui Cindy umerii cu brațul.

– Dacă mai îmi spui o dată „domnișoară Elizabeth“, o să arunc cu ceva după tine. Ai început să construiești o mașină pentru mine: Betsy. De ce nu-mi poți spune și mie Betsy?

– Nu știu. Poate pentru că mă gîndesc la Betsy ca la un nume de mașină.

– Este numele meu, Angelo. Te rog ... Oricum, făcu ea ridicînd din umeri ... Elveția?

– Doctorul Perino spune că trebuie să se vindece complet înainte ca doctorul să se apuce iar de treabă, preciză Cindy. Am stat o lună la Londra. O să stăm două săptămîni la Amsterdam, apoi o să plecăm puțin pe Riviera, iar după aceea... la operație.

– Sper să iasă bine, spuse Max van Ludwige.

Betsy nu voise să se mărite cu Max, iar acesta nu intenționase să se căsătorească cu ea, însă familia Hardeman – în special Numărul Unu – insistase să-i dea copilului un nume. Cu toții, mai puțin Betsy, a cărei dorință nu prea avea importanță, consideraseră că soția lui Max va accepta divorțul. Apoi Max se va căsători cu Betsy pentru a-i oferi legitimitate copilului, după care vor divorța, iar el se va putea recăsători cu prima soție. Baniii urmau să ușureze tot aranjamentul.

Știind toate acestea, Angelo a constatat cu surprindere că Max van Ludwige părea un tip de treabă. Copilul era al lui, și el procedase corect. Soția lui rămăsese în casă, iar el și Betsy împărțeau un apartament drăguț aflat la etajul patru al unei case din secolul al șaptesprezecelea, aflată pe malul unui canal.

Văzîndu-l pe Max stabilit aici împreună cu superba Betsy în vîrstă de douăzeci și doi de ani, Cindy se întrebă dacă ultima parte a aranjamentului va mai avea loc. Își dădu seama repede că Betsy era obișnuită să trăiască pe picior mare, oriunde s-ar afla și indiferent de împrejurări. Pereții văruiți în alb ai apartamentului erau împodobii cu tablouri de pictori olandezi – nu Rembrandt ori Vermeer, ci picturi luminoase și acrisite înfățișînd orașul, sau scene rurale, vechi de trei secole. Școala lui Rembrandt, școala lui Vermeer – Țsta era genul. Casa gema de vase și boluri pline cu flori. Vizitară camera copilului, pentru a-l vedea pe micul Loren van Ludwige, în vîrstă de două luni, căruia Betsy îi spunea deja Loren al Patrulea. După ce au admirat copilul, s-au întors în sufragerie pentru a mai bea un păhărel și a gusta din numeroasele soiuri de brînză olandeză.

– Sper să vă placă restaurantul la care am rezervat o masă pentru deseară, spuse Max. Mîncarea olandeză e foarte gustoasă.

*

Rijsttafel era un restaurant specific asiatic unde se serveau aproape o sută de feluri de mîncare. Un vas imens cu orez trona pe masă. După ce și-au pus din abundență orez în farfurii, au adăugat cît și ce au vrut din cele aproape o sută de boluri mici care conțineau carne cu mirodenii, legume și fructe, calde și reci, ce se aflau pe o masă cu rotile.

Angelo nu mai trecuse printr-o astfel de experiență culinară, dar se bucură că venise. La recomandarea lui Max, comandară gin olandez slab și vin – o sticlă de Burgundy și una de Chablis.

– Ce ai de gînd să faci, acum că nu mai ești sclavul clanului